



Високо застани

Дали ще ги погледнеш отголу, дали ще се изкачиш на най-високата им точка, Белоградчишките скали са внушително творение по нашите земи. Творение на природата. А тя винаги е ненадминат майстор. Скалните форми, застнали в южното подножие на Белоградчишкия венец на Западния Предбалкан, са неизменен фон на над 230 млн. години на Белоградчик, селата Боровица, Чифлик, Праужда и Белотинци. Фон и дишане, толкова вечни, толкова обширни, толкова вдъхновяващи. Не можеш да преброиш тези скали за ден, че те са с площ 641.31 ха и са четири отделни групи, а фантастичните им форми носят не само уникални имена, но са и обект на безброй легенди. Между легендите, въображението и истинската история е важно да се намира сърцат екскурзовод. Яблена например е един от тях, съвременен разказвач на истината за Белоградчишките скали. Точно през 2019-та станаха 70 години, откакто те са обявени за „природна забележителност“ на България.

Три основни, разбуждащи въображението, скални форми са на изток, във Фалковската група. На юг от Белоградчик е Централната група от 15 най-забележителни форми - Магоната, Конникът, Дервишът, Ученичката, Обварчето, Адам и Ева, Камилата, Монасите и още, и още - безмълвни и в същото време неспиращи своя разказ. Близнаците, Магаза, Борич и Еркупрятата са от Збеговската група, а на 4 км от града, ако не си вече препълнен от красотата, лежи четвъртата група с Латинската порта и пещерата Лепенишки печ. А пътят за с. Белотинци отвежда и до петата група скални герои.

Калетата, или крепостите, се строят с цел да не бъдат превзети от врага. Днес задължително трябва да ги „превземем“ или по-скоро да ги вземем в сърцето си като обект на гордост и на емоция.

И ако искаш високо, ако искаш развълнувано, ако искаш да си герой от римското, българското, османското и пак българското време, бъди, най-добре сам, в Белоградчишката крепост. Сам, защото най-добре ще усетиш, че уж си на много високо, а природата е по-високо от теб. Уж си изправен, а си коленичил. Уж знаеш всичко за тези „камъни“, а те всеки път ти говорят поновому. Даже слушат с теб музика. Както вече става четири лета на фестивала „Опера на върховете - Белоградчишките скали“. Нависоко остава духът ти, защото е роден в мига на докосването на душата ти до природния творец.

Този път, когато отново съм сред каменните легенди на Белоградчишките скали, духа много силен вятър и скалната форма Кукувица се обаждат с характерния си „глас“ на разтревожена птица. Този вятър отнася във вечността от сегашното великоление на фигурите невидими пращинки - една по една. За следващите 230 милиона години.

Светлана БЪНЗАРОВА

